

[Poul Schlüter.]

serne? Ja, hvis der skal blive ca. 500 kr. tilovers og vi tænker på en virksomhed med 1.000 ansatte, skal virksomheden for at sikre disse 1.000 ansatte hver en femhundredelas ekstra udbetale nogle fantastiske lønforhøjelser. Der kan blive tale om op til 5 mill. kr., for at virksomhedens ansatte får 400.000 kr. tilsammen i lønfremgang. Med andre ord: vi får en fantastisk forøgelse af omkostningsniveauet, og ingen får fornøjelse af det; vi får kun skadevirkninger på vores konkurrenceevne.

Det er dette, vi må bort fra, og det er derfor, vi må arbejde seriøst med beskæringer af de offentlige udgifter så hurtigt som muligt og helst allerede i sommermånederne. Uden at vi skaffer forudsætningerne for en lempelse af de direkte skatter, er jeg overbevist om, at vi får stagnation i det danske økonomiske system.

Jeg har heller ikke mange bemærkninger til statsministeren. Blot en enkelt rettelse. Statsministeren hævdede, at det konservative folkeparti førte an i angrebene mod embedsmændene. Det er nu ikke rigtigt. Det er rigtigt, som statsministeren siger, at embedsmændene udsættes i denne tid fra mange sider for urimelige angreb. Det vil jeg gerne medunderskrive, for det er ikke embedsmændene, men det er regering og folketing, som bærer ansvaret for den administrative struktur, vi har. Og det er regering og folketing, af hvem man kan forlange, at der sættes ind over for dobbeltadministration og over for bureaukrati. Her ligger en kæmpeopgave, som jeg mener at regeringen har forsømt at tage alvorligt nok fat på.

Statsministeren sagde, at han kunne ikke rigtig tage alvorligt det tilbud om eller den opfordring til genforhandling af boliglovsforslagene, som min gruppeformand, hr. Ninn-Hansen, har fremsat. Det var en særdeles seriøs og reel opfordring, og statsministerens skepsis får ikke større vægt, fordi statsministeren låner Politikens lederskribents sarkasme i den anledning. Hvad er situationen omkring boliglovgivningen, når vi skal bedømme det i eftermiddag? Situationen er, at statsministeren i bedste fald kan forvente at få sin lovgivning gennemført i morgen med én stemmes flertal, en stemme, som stadig ikke er til stede her i salen, som stadig ikke overværer vore forhandlinger og ved, hvad

der sker, men statsministeren tror åbenbart på den ene stemmes overvægt, og det har han selvfølgelig lov til. Så må han se i morgen, om han får sit forlig i havn, så må han se, om hr. Moses Olsen virkelig er villig til at tiltræde også det, S og SF i eftermiddag måtte blive enige om, og som de stadig er uenige om. Jeg håber, hr. Moses Olsen hører om det, inden han stemmer.

Jeg forstår til gengæld, at vi andre ikke kommer til det. Vi får intet at vide om disse afgørende detaljer i arrangementet mellem regeringen og SF. Vi får ingen oplysninger om, hvad der er aftalt, før til september, det har vi hr. Morten Langes ord for, og han får nok også i denne sag i dag sin vilje. Det er utilfredsstillende for folketinget, og det er utilfredsstillende for befolkningen. Omkring så afgørende boliglove oplever vi i eftermiddag, at statsministeren får den ene opfordring efter den anden til at redegøre for — bare antydningssvis — hvad det er der er aftalt mellem S og SF. Statsministeren bliver siddende gang efter gang. Jeg kan ikke finde anden forklaring, end at det er, fordi statsministeren er opmærksom på, at aftalen endnu ikke er i hus.

Derefter har jeg nogle betragtninger til hr. Orla Møller. Hr. Orla Møller var inde på parcelhusejernes hele stilling og siger, at vi andre fører urimelig argumentation frem, når vi hævder, at socialdemokratiet forringer parcelhusejernes stilling. Jeg mener, jeg kan dokumentere, at sådan er det. Jeg mener, at regeringen, siden den blev dannet, har ført en ganske klar linje på boligområdet, nemlig den at det skulle gøres væsentligt billigere at flytte ind i almennyttigt byggeri og til gengæld væsentligt sværere at flytte ind i en ejerbolig. Den linje blev lagt kort efter regeringsskiftet, og jeg ser den fulgt hele vejen igennem.

Med virkning fra den 1. juli 1972 lagde regeringen moms på det boligareal, der overstiger 100 m². Hvad betød det? Det betød en kunstig fordyrelse af parcelhusene, der jo typisk i vore dage er på mere end 100 m². Samtidig — og det kan hr. Orla Møller ikke have glemt — gennemførte man en særlig støtteordning for de sociale boligselskabers udlejningsbyggeri med betydelig virkning. 3 måneder senere indførte socialdemokratiet og SF en særlig afgift på 2½ pct. af handelsprisen ved køb og salg af fast